

Arrest

nr. 213 719 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
B – 2018 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod en terugleiding tot de grens en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018 om 15.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 25 januari 2006 in Marokko in het huwelijk met zijn Belgische partner en diende op 3 april 2006 een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een Belg.

1.2. Op 4 september 2006 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.3. Verzoeker werd tussen 20 juli 2006 en 7 mei 2015 tot driemaal toe veroordeeld wegens inbreuken op de drugwetgeving.

1.4. Op 6 juli 2017 trof de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest van 28 maart 2018 werden verworpen (RvV 28 maart 2018, nr. 201 814). Het cassatieberoep dat bij de Raad van State werd ingesteld tegen voormeld arrest werd op 19 juni 2018 niet-toelaatbaar verklaard (RvS 19 juni 2018, nr. 12 893 (c)).

1.5. De staatssecretaris trof op 30 november 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod en terugleiding tot de grens met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker werd hiervan op 3 december 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN INREISVERBOD EN TERUGLEIDING TOT DE GRENS EN VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN INREISVERBOD EN TERUGLEIDING TOT DE GRENS EN VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Mijnheer ....

naam: X

voornaam: X

geboortedatum: 25.11.1972

geboorteplaats: Al Hoceima

nationaliteit: Marokko

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, om de volgende redenen:

Daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving werd uw recht op verblijf op 06.07.2017 beëindigd op basis van artikel 44bis§2. Deze beslissing werd aan u betekend op 12.07.2017. Op 20.07.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 06.07.2017 te vorderen. Op 28.03.2018 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. Op 02.05.2018 stelde u een cassatieberoep in bij de Raad van State (hierna: RvS) tegen het arrest d.d.

28.03.2018 van de RVV. Het cassatieberoep werd niet-toelaatbaar bevonden door de RvS op 19.06.2018.

Aangezien uw recht op verblijf beëindigd werd en u bijgevolg geen arbeidsvergunning kan verkrijgen om legale arbeid op het grondgebied te verrichten, bestaat, gezien het lucratieve karakter van de drugshandel en het gezin waarvoor u mee moet helpen zorgen, het risico dat u zich wederom aan illegale activiteiten waagt.

U trad op 25.01.2006 te Al Hoceima (Marokko) in het huwelijk met de Belgische EL MAKHLOUFI Zineb. Uit dit huwelijk werden 5 kinderen geboren die allen de Belgische nationaliteit hebben: LAMAKCHAOUI Hanae, LAMAKCHAOUI Naoufel, LAMAKCHAOUI Ayoub, LAMAKCHAOUI Amira en LAMAKCHAOUI Maysa.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM).

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

Het feit dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uw echtgenote, die in België geboren is, verkreeg de

Belgische nationaliteit op 05.01.2006, voor die datum had zij enkel de Marokkaanse nationaliteit. Uw echtgenote keerde terug naar Marokko om er met u in het huwelijk te treden wat erop wijst dat we redelijkerwijze kunnen aannemen dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met dit land. Uit het administratief dossier blijkt dat uw echtgenote naast Nederlands, ook Berbers spreekt (zie woonstcontrole d.d. 09.07.2006).

Uw 5 kinderen zijn nog jong en in het algemeen kunnen we stellen dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Uw 3 jongste kinderen zijn nog niet schoolplichtig en wat uw 2 schoolplichtige kinderen betreft, merken we op dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat zij hun scholing niet in Marokko of elders zouden kunnen verder zetten.

Voor zover blijkt uit het administratief dossier, hebben zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in uw land van herkomst te vinden zou zijn. Aangezien uit het "vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht" uitgesproken door de Strafvueroeringsrechtbank te Antwerpen op 02.05.2017 blijkt dat uw kennis van het Nederlands beperkt is en het aangewezen is dat u Nederlandse lessen volgt, kunnen we veronderstellen dat u met uw kinderen in uw moedertaal communiceert zodat zij op zijn minst noties hebben van deze taal. Hoe dan ook, kinderen zijn over het algemeen heel taalgevoelig zodat het leren van talen vlot kan verlopen. Er kan verder in redelijkheid ook worden aangenomen dat u en uw echtgenote nog banden met Marokko hebben behouden, hetgeen het ook voor de kinderen makkelijker zou maken om daar te aarden.

Uw echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven.

Het feit dat u een kind en een echtgenote had in België heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen.

Nadat uw oudste dochter geboren was, bent u nog tweemaal veroordeeld geweest omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 07.05.2015 werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012, in de periode dat uw echtgenote zwanger was van jullie 2e kind. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw echtgenote en uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Uit het vonnis d.d. 22.04.2011 en de bijhorende "uiteenzetting der feiten" blijkt trouwens dat uw echtgenote verklaarde dat zij door uw toedoen reeds twee jaar drugs gebruikte en dat u haar de nodige drugs verschafte. Dit ondermijnt uw verantwoordelijkheidsgevoel jegens uw gezin nog verder en laat vragen rijzen over de invloed die u

uitoefent op uw gezin. Daarnaast bewijst dit dat uw echtgenote op de hoogte was van uw activiteiten en dat zij uw herval in nieuwe feiten niet kon of niet wenste te voorkomen.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag.

U heeft nog andere familieleden die zich in België bevinden (minstens uw moeder, 2 broers en een oom) van wie sommige de Belgische nationaliteit hebben, alsook twee zussen die in Nederland en Duitsland woonachtig zijn.

Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr: 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder,

Tevens kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie-en gezinsleven tussen verwanten gesproken worden indien naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat uw oom en uw 2 broers op het grondgebied verblijven, dat u een zus in Nederlanden een zus in Duitsland hebt. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden, noch blijkt sprake van een bijzondere binding met uw zus in Duitsland of uw zus in Nederland. Er is bijgevolg geen sprake van een familie-en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw legaal verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Er blijkt niet dat de banden die u met België ontwikkeld hebt van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Evenmin is gebleken van een situatie waarin u geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst of anderszins omstandigheden op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden.

Krachtens artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan:

Op 20.07.2006 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een werkstraf van 70 uren (vervangende gevangenisstraf 6 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cocaïne (feit gepleegd op 17.08.2005); aan psychotrope stoffen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid amfetamine (feit gepleegd op 17.08.2005); aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cocaïne

(meermaals op een niet nader bepaald tijdstip tussen 01.07.2005 en 18.08.2005).

U werd op 22.04.2011 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een onbepaalde hoeveelheid cocaïne en een onbepaalde hoeveelheid hasj, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een onbepaalde hoeveelheid cocaïne en een onbepaalde hoeveelheid hasj, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid

van leidend persoon (feiten gepleegd tussen 01.12.2009 en 12.06.2010, meermaals op nader bepaalde tijdstippen).

U werd op 07.05.2015 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden daar u zich schuldig gemaakt heeft aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk niet nader bepaalde hoeveelheden cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012, meermaals op nader bepaalde tijdstippen).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende; "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2Q04/757/J8Z van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. 1-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67)."

U werd reeds driemaal correctioneel gestraft voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

De feiten waarvoor u op 22.04.2011 veroordeeld werd, zijn zeer ernstig. Zo blijkt dat u, als leidinggevend figuur, een handel in cocaïne opgezet had waarbij wekelijks grote hoeveelheden (2 tot 3 kg) cocaïne werden verkocht. Uit analyse van relevante gesprekken bleek dat de vereniging gestructureerd werkte via een welbepaalde rol-en taakverdeling met zeer duidelijke (hiërarchische) afspraken en afschermingstechnieken. U zou zich, als leidinggevend figuur, niet bezig houden met verkopen onder de 50 à 100 gram. U verklaarde aan uw klanten dat u reeds 12 jaar werkervaring had in de drugsbranche. Tijdens het onderzoek trachtte u met alle middelen het onderzoek te dwarsbomen en kwam uw leugenachtige en bedorven aard duidelijk naar boven (zie "Uiteenzetting der feiten" opgesteld door M. Ureel, eerste substituut procureur des Konings, Parket Mechelen). Uit het vonnis d.d. 22.04.2011 blijkt o.a. dat er geen enkele twijfel bestond dat u zich zeer intensief en op grote schaal bezig hield met handel in cocaïne en cannabis. U erkende ter terechtzitting dat u uw broer sedert 2 à 2,5 jaar geholpen had bij diens

handel in cocaïne en betuigde daarover uw spijt, uit het onderzoek blijkt echter dat u zelf de spil was van een vereniging van personen die voornamelijk cocaïne maar ook cannabis verhandelde aan tal van derden, dit in allerlei hoeveelheden en kwaliteiten en op grote schaal (zie p. 12). Het vonnis d.d. 22.04.2011 vermeldt: "Ten aanzien van alle beklaagden geldt dat deze feiten bijzonder laakbaar zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect, uit zucht naar gemakkelijk geldgewin, voor de fysieke en psychische gezondheid van de personen die gebruiker zijn van de verdovende middelen en psychotrope stoffen die beklaagden verhandelen. Tevens wordt rekening gehouden met de grote omvang van de illegale praktijken van beklaagden, die wat eerste [met 'eerste beklagde' wordt naar u verwezen] tot en met zesde beklagden betreft, werden bewerkstelligd door het nagenoeg bedrijfsmatig karakter van hun organisatie... . Wat eerste beklagde betreft wordt gewezen op de vaststelling dat hij de voornaamste leidinggevende rol in de vereniging speelde. Eerste beklagde handelde bovendien uit geldzucht en geenszins louter voor de financiering van zijn eigen druggebruik en dat van zijn echtgenote, die hij overigens daartoe had gebracht. Verder wordt rekening gehouden met de strafrechtelijke voorgaanden van eerste beklagde inzake bezit en handel in drugs, meer bepaald zijn eerdere veroordeling tot een autonome werkstraf wegens bezit van en handel in verdovende middelen door vonnis de dato 20 juli 2006 van de correctionele rechtbank te Mechelen." (zie vonnis d.d. 22 04 2011 p.. 23).

U had kennelijk geen enkele lering getrokken uit de zware bestraffing die u kreeg en u aarzelde niet om opnieuw een rol op te nemen in een netwerk van georganiseerde drughandel, ditmaal als één van de "onderdealers". Uit het arrest d.d. 07.05.2015 blijkt dat het wederom ging om een georganiseerde drughandel waarbij op grote schaal verhandeld werd, de precieze verhandelde hoeveelheden drugs bleken echter niet te achterhalen. Het feit dat u zo kort na de veroordeling d.d. 22.04.2011 het risico nam om u opnieuw in te laten met de drughandel, wijst er op dat het niet anders kan dan dat er grote winsten mee gemoeid zijn en dat u bereid was om het risico te nemen opnieuw zwaar gestraft te worden na afweging van dit risico tegen de grote, financiële voordelen van deze criminele handel. Uit voorgaande blijkt dan ook dat het spijt dat u betuigde tijdens de rechtszitting d.d. 22.04.2011 duidelijk niet gemeend was. Dit bevestigt nogmaals uw leugenachtig karakter en maakt dat uw huidige spijtbetuigingen geen waarborg bieden dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met drugs en drughandel.

Op 02.05.2017 werd door de Strafvuiveringsrechtbank (hierna SURB) te Antwerpen het "Vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht" uitgesproken. Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de SURB u elektronisch toezicht verleende, doet niets af aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. U deinsde er in het verleden ook niet voor terug om feiten te plegen toen u onder elektronisch toezicht stond (zie "Vonnis tot toekenning van een elektronisch, toezicht" d.d. 02.05.2017). Het feit dat u over een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur beschikt, biedt evenmin garantie dat u zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen. De feiten waarvoor u op 07.05.2015 veroordeeld werd, werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012. Volgens uw administratief dossier hebt u in die periode ook even gewerkt. Uw werk weerhield u er dus blijkbaar niet van om drugs te verkopen, we kunnen dan ook veronderstellen dat het inkomen dat u met regulier werk verdiende niet voldoende was voor u en dat u dit, door een gewetenloze drang naar snel en makkelijk geldgewin, verder aan wenste te vullen met geld uit de misdaad. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er trouwens op gewezen te worden dat u slechts sporadisch tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt.

Op de relatief korte tijd dat u in België verblijft, liep u reeds 3 correctionele veroordelingen op, waaronder 2 zeer zware veroordelingen. Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, uw leugenachtig karakter en uw zucht naar makkelijk geldgewin maakt dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Om deze redenen is het dringend en noodzakelijk dat u het grondgebied verlaat en wordt u geen termijn toegekend voor vrijwillig vertrek.

Krachtens artikel 44quinquies, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt u teruggeleid naar de grens, om de volgende redenen:

Daar geen termijn toegekend werd voor een vrijwillig vertrek, wordt een terugleiding naar de grens als een noodzakelijke maatregel beschouwd om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds uitvoerig besproken werd, werd u reeds drie maal veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Uw recht op verblijf werd beëindigd en u kan bijgevolg geen arbeidsvergunning verkrijgen om legale arbeid op het grondgebied te verrichten. Gezien het lucratieve karakter van de drugshandel, bestaat het risico dat u zich wederom aan illegale activiteiten waagt.

In het hoorrecht dat uw advocaat op 12.05.2017 doorstuurde, heeft u geen vrees in het kader van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) aangehaald, noch zijn er elementen in uw administratief dossier die wijzen op een mogelijke schending van dit artikel. Er werden geen actuele gegevens aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Krachtens artikel 44 septies, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u beroofd van uw vrijheid, om de volgende redenen:

Zoals reeds aangehaald, werd u reeds driemaal correctioneel gestraft voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

De feiten waarvoor u op 22.04.2011 veroordeeld werd, zijn zeer ernstig. Zo blijkt dat u, als leidinggevend figuur, een handel in cocaïne opgezet had waarbij wekelijks grote hoeveelheden (2 tot 3 kg) cocaïne werden verkocht. Uit analyse van relevante gesprekken bleek dat de vereniging gestructureerd werkte via een welbepaalde rol-en taakverdeling met zeer duidelijke (hiërarchische) afspraken en afschermingstechnieken. U zou zich, als leidinggevend figuur, niet bezig houden met verkopen onder de 50 à 100 gram. U verklaarde aan uw klanten dat u reeds 12 jaar werkervaring had in de drugsbranche. Tijdens het onderzoek trachtte u met alle middelen het onderzoek te dwarsbomen en kwam uw leugenachtige en bedorven aard duidelijk naar boven (zie "Uiteenzetting der feiten" opgesteld door M. Ureel, eerste substituut procureur des Konings, Parket Mechelen). Uit het vonnis d.d. 22.04.2011 blijkt o.a. dat er geen enkele twijfel bestond dat u zich zeer intensief en op grote schaal bezig hield met handel in cocaïne en cannabis. U erkende ter terechtzitting dat u uw broer sedert 2 à 2,5 jaar geholpen had bij diens handel in cocaïne en betuigde daarover uw spijt, uit het onderzoek blijkt echter dat u zelf de spil was van een vereniging van personen die voornamelijk cocaïne maar ook cannabis verhandelde aan tal van derden, dit in allerlei hoeveelheden en kwaliteiten en op grote schaal (zie p.12). Het vonnis d.d. 22.04.2011 vermeldt: "Ten aanzien van alle beklaagden geldt dat deze feiten bijzonder laakbaar zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect, uit zucht naar gemakkelijk geldgewin, voor de fysieke en psychische gezondheid van de personen die gebruiker, zijn van de verdovende middelen en psychotrope stoffen die beklaagden verhandelen. Tevens wordt rekening gehouden met de grote omvang van de illegale praktijken van beklaagden, die wat eerste [met 'eerste beklagde' wordt naar u verwezen] tot en met zesde beklagden betreft, werden bewerkstelligd door het nagenoeg bedrijfsmatig karakter van hun organisatie.... Wat eerste beklagde betreft wordt gewezen op de vaststelling dat hij de voornaamste leidinggevende rol in de vereniging speelde. Eerste beklagde handelde bovendien uit geldzucht en geenszins louter voor de financiering van zijn eigen druggebruik en dat van zijn echtgenote, die hij overigens daartoe had gebracht. Verder wordt rekening gehouden met de strafrechtelijke voorgaanden van eerste beklagde inzake bezit en handel in drugs, meer bepaald zijn eerdere veroordeling tot een autonome werkstraf wegens bezit van en handel in verdovende middelen door vonnis de dato 20 juli 2006 van de correctionele rechtbank te Mechelen." (zie vonnis d.d. 22.04.2011 p. 23).

U had kennelijk geen enkele lering getrokken uit de zware bestraffing die u kreeg en u aarzelde niet om opnieuw een rol op te nemen in een netwerk van georganiseerde drughandel, ditmaal als één van dé

"onderdealers". Uit het arrest d.d. 07.05.2015 blijkt dat het wederom ging om een georganiseerde drughandel waarbij op grote schaal verhandeld werd, de precieze verhandelde hoeveelheden drugs bleken echter niet te achterhalen. Het feit dat u zo kort na de veroordeling d.d. 22.04.2011 het risico nam om u opnieuw in te laten met de drughandel, wijst er op dat het niet anders kan dan dat er grote winsten mee gemoeid zijn en dat u bereid was om het risico te nemen opnieuw zwaar gestraft te worden na afweging van dit risico tegen de grote financiële voordelen van deze criminele handel. Uit voorgaande blijkt dan ook dat het spijt dat u betuigde tijdens de rechtszitting d.d. 22.04.2011 duidelijk niet gemeend was. Dit bevestigt nogmaals uw leugenachtig karakter en maakt dat uw huidige spijtbetuigingen geen waarborg bieden dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met drugs en drughandel.

Op 02.05.2017 werd door de Strafvueroeringsrechtbank (hierna SURB) te Antwerpen het "Vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht" uitgesproken. Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de SURB u elektronisch toezicht verleende, doet niets af aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. U deinsde er in het verleden ook niet voor terug om feiten te plegen toen u onder elektronisch toezicht stond (zie "Vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht" d.d. 02.05.2017). Het feit dat u over een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur beschikt, biedt evenmin garantie dat u zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen. De feiten waarvoor u op 07.05.2015 veroordeeld werd, werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012. Volgens uw administratief dossier hebt u in die periode ook even gewerkt. Uw werk weerhield u er dus blijkbaar niet van om drugs te verkopen, we kunnen dan ook veronderstellen dat het inkomen dat u met regulier werk verdiende niet voldoende was voor u en dat u dit, door gewetenloze drang naar snel en makkelijk geldgewin, verder aan wenste te vullen met geld uit de misdaad. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er trouwens op gewezen te worden dat u slechts sporadisch tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt.

Op de relatief korte tijd dat u in België verblijft, liep u reeds 3 correctionele veroordelingen op, waaronder 2 zeer zware veroordelingen. Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, uw leugenachtig karakter en uw zucht naar makkelijk geldgewin maakt dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Vóór u een verblijfsrecht bekwam, werden u reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten betekend (28.09.2003 en 17.08.2005). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt, dat u binnen de gestelde termijn gevolg gegeven hebt aan die bevelen. Dit gegeven samen met uw leugenachtig karakter en criminele ingesteldheid, maakt dat het risico bestaat dat u geen gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Krachtens artikel 44nonies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijft de vestiging er» de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 10 jaar, om de volgende redenen:

Hen inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Uw recht op verblijf werd op 06.07.2017 beëindigd op basis van artikel 44bis§2, deze beslissing werd aan u betekend op 12.07.2017. Op 20.07.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf, d.d. 06.07.2017 te vorderen. Op 28.03.2018 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. Op 02.05.2018 stelde u een cassatieberoep in bij de Raad van State (hierna: RvS) tegen het arrest d.d. 28.,03.2018 van de RVV. Het cassatieberoep werd niet-toelaatbaar bevonden door de RvS op 19.06.2018.

Zoals reeds aangehaald, werd u reeds driemaal correctioneel gestraft voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De feiten waarvoor u op 22.04.2011 veroordeeld werd, zijn zeer ernstig. Zo blijkt dat u, als

leidinggevend figuur, een handel in cocaïne opgezet had waarbij wekelijks grote hoeveelheden (2 tot 3 kg) cocaïne werden verkocht. Uit analyse van relevante gesprekken bleek dat de vereniging gestructureerd werkte via een welbepaalde rol-en taakverdeling met zeer duidelijke (hiërarchische) afspraken en afschermingstechnieken. U zou zich, als leidinggevend figuur, niet bezig houden met verkopen onder de 50 à 100 gram. U verklaarde aan uw klanten dat u reeds 12 jaar werkervaring had in de drugsbranche. Tijdens het onderzoek trachtte u met alle middelen het onderzoek te dwarsbomen en kwam uw leugenachtige en bedorven aard duidelijk naar boven (zie "Uiteenzetting der feiten" opgesteld door M. Ureel, eerste substituut procureur des Konings, Parket Mechelen). Uit het vonnis d.d. 22.04.2011 blijkt o.a. dat er geen enkele twijfel bestond dat u zich zeer intensief en op grote schaal bezig hield met handel in cocaïne en cannabis. U erkende ter terechtzitting dat u uw broer sedert 2 à 2,5 jaar geholpen had bij diens handel in cocaïne en betuigde daarover uw spijt, uit het onderzoek blijkt echter dat u zelf de spil was van een vereniging van personen die voornamelijk cocaïne maar ook cannabis verhandelde aan tal van derden, dit in allerlei hoeveelheden en kwaliteiten en op grote schaal (zie p.12). Het vonnis d.d. 22.04.2011 vermeldt: "Ten aanzien van alle beklaagden geldt dat deze feiten bijzonder laakbaar zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect, uit zucht naar gemakkelijk geldgewin, voor de fysieke en psychische gezondheid van de personen die gebruiker zijn van de verdovende middelen en psychotrope stoffen die beklaagden verhandelen. Tevens wordt rekening gehouden met de grote omvang van de illegale praktijken van beklaagden, die wat eerste [met 'eerste beklagde' wordt naar u verwezen] tot en met zesde beklagden betreft, werden bewerkstelligd door het nagenoeg bedrijfsmatig karakter van hun organisatie.... Wat eerste beklagde betreft wordt gewezen op de vaststelling dat hij de voornaamste leidinggevende rol in de vereniging speelde. Eerste beklagde handelde bovendien uit geldzucht en geenszins louter voor de financiering van zijn eigen druggebruik en dat van zijn echtgenote, die hij overigens daartoe had gebracht. Verder wordt rekening gehouden met de strafrechtelijke voorgaanden van eerste beklagde inzake bezit en handel in drugs, meer bepaald zijn eerdere veroordeling tot een autonome werkstraf wegens bezit van en handel in verdovende middelen door vonnis de dato 20 juli 2006 van de correctionele rechtbank te Mechelen." (zie vonnis d.d. 22.04.2011 p. 23).

U had kennelijk geeni enkele lering getrokken uit de zware bestraffing die u kreeg en u aarzelde niet om opnieuw een rol op te nemen in een netwerk van georganiseerde drughandel, ditmaal als één van de "onderdealers". Uit het arrest d.d. 07.05.2015 blijkt dat het wederom ging om een georganiseerde drughandel waarbij op grote schaal verhandeld werd, de precieze verhandelde hoeveelheden drugs bleken echter niet te achterhalen. Het feit dat u zo kort na de veroordeling d.d. 22.04.2011 het risico nam om u opnieuw in te laten met de drughandel, wijst er op dat het niet anders kan dan dat er grote winsten mee gemoeid zijn en dat u bereid was om het risico te nemen opnieuw zwaar gestraft te worden na afweging van dit risico tegen de grote financiële voordelen van deze criminele handel. Uit voorgaande blijkt dan ook dat het spijt dat u betuigde tijdens de rechtszitting d.d. 22.04.2011 duidelijk niet gemeend was. Dit bevestigt nogmaals uw leugenachtig karakter en maakt dat uw huidige spijtbetuigingen géén waarborg bieden dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met drugs en drughandel.

Op 02.05.2017 werd door de Strafvueroeringsrechtbank (hierna SURB) te Antwerpen het "Vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht" uitgesproken. Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de SURB u elektronisch toezicht verleende, doet niets af aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. U deinsde erin het verleden ook niet voor terug om feiten te plegen toen u onder elektronisch toezicht stond (zie "Vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht d.d. 02.05.2017). Het feit dat u over een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur beschikt, biedt evenmin garantie dat u zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen. De feiten waarvoor u op 07.05.2015 veroordeeld werd, werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012. Volgens uw administratief dossier hebt u in die periode ook even gewerkt. Uw werk weerhield u er dus blijkbaar niet van om drugs te verkopen, we kunnen dan ook veronderstellen dat het inkomen dat u met regulier werk verdiende niet voldoende was voor u en dat dit door een gewetenloze drang naar snel en makkelijk geldgewin, verder aan wenste te willen met geld uit de misdaad. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er trouwens op gewezen te worden dat u slechts sporadisch tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt,

U trad op 25.01.2006 te Al Hoceima (Marokko) in het huwelijk met de Belgische EL MAKHLOUFI Zineb. Uit dit huwelijk werden 5 kinderen geboren die allen de Belgische nationaliteit hebben; LAMAKCHAOUI Hanae, LAMAKGHAUui Naouiei, LAMAKCHAOUI Ayoub, LAMAKCHAOUI Amira en LAMAKCHAOUI Maysa.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven In de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM).

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Het feit dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uw echtgenote, die in België geboren is, verkreeg de Belgische nationaliteit op 05.01.2006, voor die datum had zij enkel de Marokkaanse nationaliteit. Uw echtgenote keerde terug naar Marokko om er met u in het huwelijk te treden wat erop wijst dat we redelijkerwijze kunnen aannemen dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met dit land. Uit het administratief dossier blijkt dat uw echtgenote naast Nederlands ook Berbers spreekt (zie woonstcontrole d.d. 09.07.2006).

Uw 5 kinderen zijn nog jong en in het algemeen kunnen we stellen dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Uw 3 jongste kinderen zijn nog niet schoolplichtig en wat uw 2 schoolplichtige kinderen betreft, merken we op dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat zij hun scholing niet in Marokko of elders zouden kunnen verder zetten.

Voor zover blijkt uit het administratief dossier, hebben zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in uw land van herkomst te vinden zou zijn. Aangezien uit het "vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht" uitgesproken door de Strafvuistvoeringsrechtbank te Antwerpen op 02.05.2017 blijkt dat uw kennis van het Nederlands beperkt is en het aangewezen is dat u Nederlandse lessen volgt, kunnen we veronderstellen dat u met uw kinderen in uw moedertaal communiceert zodat zij op zijn minst noties hebben van deze taal. Hoe dan ook, kinderen zijn over het algemeen heel taalgevoelig zodat het leren van talen vlot kan verlopen. Er kan verder in redelijkheid ook worden aangenomen dat u en uw echtgenote nog banden met Marokko hebben behouden, hetgeen het ook voor de kinderen makkelijker zou maken om daar te aarden.

Uw echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven.

Het feit dat u een kind en een echtgenote had in België heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen.

Nadat uw oudste dochter geboren was, bent u nog tweemaal veroordeeld geweest omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 07.05.2015 werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012, in de periode dat uw echtgenote zwanger was van jullie 2e kind. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw echtgenote en uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Uit het vonnis d.d. 22.04.2011 en de bijhorende 'uiteenzetting der feiten' blijkt trouwens dat uw echtgenote verklaarde dat zij door uw toedoen reeds twee jaar drugs gebruikte en dat u haar de nodige drugs verschaftte. Dit ondermijnt uw verantwoordelijkheidsgevoel jegens uw gezin nog verder en laat vragen rijzen over de invloed die u uitoefent op uw gezin. Daarnaast bewijst dit dat uw echtgenote op de hoogte was van uw activiteiten en dat zij uw herval in nieuwe feiten niet kon of niet wenste te voorkomen.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag.

U heeft nog andere familieleden die zich in België bevinden (minstens uw moeder, 2 broers en een oom) van wie sommige de Belgische nationaliteit hebben, alsook twee zussen die in Nederland en Duitsland woonachtig zijn.

Opdat In het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder.

Tevens kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie-en gezinsleven tussen verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat uw oom en uw 2 broers op het grondgebied verblijven, dat u een zus in Nederland en een zus in Duitsland heeft. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden, noch blijkt sprake van een bijzondere binding met uw zus in Duitsland of uw zus in Nederland. Er is bijgevolg geen sprake van een familie-en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw legaal verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale lever zich hier afspeelt. Er blijkt niet dat de banden die u met België ontwikkeld hebt van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Evenmin is gebleken van een situatie waarin u geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst of anderszins omstandigheden op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden..

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Theo Francken, Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de de Korpschef van de politie van Mechelen-Willebroek, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, LAMAKCHAQUI Abdelouafi op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 03.12.2018”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 44septies, §1, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker verwijst naar artikel 39/82 § 4 tweede lid van de vreemdelingenwet:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Deze wettelijke bepaling is van toepassing aangezien verzoeker zich in het centrum voor mensen zonder papieren te Vottem bevindt. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Verzoeker verwijst ondermeer naar: arrest RvV nr. 171 241 van 4 juli 2016, inzake Hottak t. Belgische Staat; arrest RvV nr. 168 654 van 30 mei 2016, inzake Agyei Appiah t. Belgische Staat; arrest RvV nr 171 241 van 4 juli 2016 inzake Hottak t. Belgische Staat; arrest RvV nr. 172 161 van 20 juli 2016, inzake Ekinci Abdulvahap t. Belgische Staat; arrest RvV nr. 187 940 van 2 juni 2017, inzake El Adrham Ahmed t. Belgische Staat.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 december 2018 van zijn vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Vottem. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die blijkens een faxbericht van de verwerende partij op 11 december 2018 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, thans de bestreden beslissing, heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM

en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een vijfde onderdeel van zijn eerste en enige middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 41, §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel. Verzoeker stelt in dit verband het volgende:

1. Het hoorrecht is van toepassing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake Bani Bledar t. Belgische Staat, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake Morais t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijklopend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoeker sluit zich bij die arresten aan; de inhoud is in casu van toepassing:

«(...）」

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn neef en echtgenote, en dit voor een onbepaalde duur.

2. In de beslissing wordt enkel op pagina 4, alinea 5 de term hoorrecht vermeld:

“In het hoorrecht dat uw advocaat op 12.5.2017 doorstuurde heeft u geen vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM aangehaald, noch zijn er elementen in uw administratief dossier die wijzen op een mogelijke schending van dit artikel. Er werden geen actuele gegevens aan uw administratieve dossier toegevoegd.”

Dit is de enige melding van een hoorrecht. Het is in de beslissing opgenomen waar geargumenteed wordt over de terugleiding en toepassing van artikel 44 quinquies, § 1 van de vreemdelingenwet, en dus niet voor wat betreft het bevel op zich.

Het hoorrecht gaat dan ook nog maar enkel over artikel 3 EVRM en niet over artikel 8 EVRM of artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Bovendien betreft het een hoorrecht dat dateert van 12.5.2017, of ruim één jaar en zes maanden voor de hier bestreden beslissing; het hoorrecht mist elke actualiteit, zoals de beslissing overigens zelf aangeeft. Het hoorrecht moet betrekking hebben op de hier genomen beslissing zelf, en niet op een andere beslissing.

Ook handelt het hoorrecht niet over het bevel, maar de vragenlijst handelt over de mogelijke intrekking van het verblijf, en het hoorrecht is niet uitgevoerd door een vertegenwoordiger van verwerende partij, maar betreft een door de advocaat doorgestuurde vragenlijst.

Het hoorrecht beantwoordt dan ook om diverse redenen niet aan de vereisten van een rechtsgeldig hoorrecht.

Wanneer verzoeker gehoord was had hij kunnen wijzen op diverse elementen die tot een andere beslissing hadden geleid: de procedure bij de strafuitvoeringsrechtbank en het vonnis van 5 februari 2018; de voorwaarden opgelegd door de strafuitvoeringsrechtbank en de hieruit voortvloeiende verplichting om in België te verblijven en zich aan te bieden bij het openbaar ministerie, de strafuitvoeringsrechtbank en de justitieassistent; het gegeven dat hij op een gunstige en correcte wijze met de justitieassistentente werkt aan zijn re-integratieproject (zie verklaring justitieassistentente dd. 6.12.2018; dat hij een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet en artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG had ingediend; dat hij aan het werk was en de kostwinner was voor zijn groot gezin; dat hij als vader absoluut nodig is in het gezin om de vijf kinderen mee op te voeden en zijn echtgenote hierin bij te staan; dat echtgenote en kinderen allen de Belgische nationaliteit hebben en geen reële band hebben met Marokko, zodat het gezinsleven zich realistisch gesproken in België dient te ontwikkelen; zijn relatief lang verblijf en integratie in België; zijn effectieve spijt voor de straffen die hij in België gepleegd heeft; het gegeven dat het laatste feit dateert van 22.11.2012, of zes jaar geleden en hij sindsdien geen feiten meer gepleegd heeft; het gegeven dat hij goed Nederlands spreekt wat zijn integratie bevestigt; dat hij diverse opleidingen gevolgd heeft via de VDAB; dat hij muzikaal is en in dat kader evenementen organiseerde voor de stad Mechelen; dat hij bijna 18 jaar in België is; enzovoort...

Verzoeker had, indien hij opgeroepen en verhoord was om gehoord te worden over de hier genomen beslissing, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de verwerende partij de wettelijke bepalingen en beginselen gevisieerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel geschorst te worden.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker onder andere het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen van 5 februari 2018 en een attest van de justitieassistentente N. D. van 6 december 2018 (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4)

Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker een afschrift neer van een ‘proces-verbaal van uitvoering van strafuitvoeringsmodaliteit (bijlage 42)’ van de gevangenisdirecteur van 13 februari 2018.

3.3.2.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41, tweede lid van het Handvest bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

De bestreden beslissing omvat een *“terugkeerbesluit”* jegens een onderdaan van een derde land en diens *“verwijdering”* in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna : de Terugkeerrichtlijn). Bij het nemen van de bestreden beslissing, waarvan lijkt vast te staan dat het kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht, geeft de staatssecretaris dus uitvoering aan het Unierecht.

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending

van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

3.3.2.3. In zijn middel wijst verzoeker erop dat uit de beslissing geenszins blijkt dat hij naar aanleiding van de thans bestreden beslissing de mogelijkheid kreeg om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. De enige vermelding van het hoorrecht in de beslissing verwijst naar een vragenlijst die op 27 april 2017 aan verzoeker ter kennis werd gebracht en die door zijn raadsman op 12 mei 2017 aan de gemachtigde van de staatssecretaris werd overgemaakt. Verzoeker stipt aan dat het hoorrecht betrekking moet hebben op de beslissing zelf en dat de vragenlijst voorafging aan de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht (zie punt 1.4), waardoor dit niet als een rechtsgeldig hoorrecht kan worden beschouwd in het licht van onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod en terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat verzoeker met betrekking tot de huidige verwijderingsmaatregel zou zijn gehoord.

Verzoeker stipt aan dat hij volgende dienstige inlichtingen had kunnen verstrekken die desgevallend tot een andere beslissing aanleiding hadden kunnen geven: *“de procedure bij de strafuitvoeringsrechtbank en het vonnis van 5 februari 2018; de voorwaarden opgelegd door de strafuitvoeringsrechtbank en de hieruit voortvloeiende verplichting om in België te verblijven en zich aan te bieden bij het openbaar ministerie, de strafuitvoeringsrechtbank en de justitieassistent; het gegeven dat hij op een gunstige en correcte wijze met de justitieassistent werkt aan zijn re-integratieproject (zie verklaring justitieassistent dd. 6.12.2018; dat hij een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet en artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG had ingediend;”*

3.3.2.4. Verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar hij een schending aanvoert van het recht om gehoord te worden. De vragenlijst die in het voorjaar van 2017 werd ingevuld en op 12 mei 2017 aan het bestuur werd overgemaakt kan geenszins worden gehanteerd als weergave van het standpunt van verzoeker naar aanleiding de huidige verwijderingsmaatregel die op 30 november 2018 werd getroffen.

3.3.2.5. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de aangevoerde schending van het hoorrecht:

“(…) Wat de schending van de hoorplicht betreft, moet vastgesteld worden dat verzoeker geen elementen aanreikt die de uitkomst van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Immers haalt verzoeker het familieleven aan en een procedure tegen de ambtenaar van de burgerlijke stand, maar er kan alleen maar vastgesteld worden dat het familieleven en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet ter discussie staan (“het wordt niet betwist dat u zich kunt beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM”). In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat artikel 8 EVRM niet absoluut is en dat het algemeen belang primeert op het individueel belang.(…)”

3.3.2.6. De Raad merkt op dat verzoeker wel degelijk andere elementen aanreikt dan zijn familie- en gezinsleven en vooral verwijst naar het vonnis van de Strafvloeringsrechtbank van 5 februari 2018 (Verzoekschrift, bijlage 3), naar et verloop van zijn strafuitvoeringstraject en naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 november 2018 (Verzoekschrift, bijlage 6).

Ter terechtzitting benadrukt de raadsman van verzoeker het positieve verloop van het strafuitvoeringstraject en het feit dat verzoeker sinds 2012 geen strafbare feiten meer heeft gepleegd. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen in verband met het strafuitvoeringstraject het volgende:

“(…) Dat er in de thans bestreden beslissing niet verwezen wordt naar een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 05.02.2018, waarin de voorwaardelijke invrijheidstelling werd bevolen mits naleving van strikte voorwaarden, doet aan het voorgaande geen enkele afbreuk. De draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing blijven daarmee absoluut overeind. Bovendien en in iedere hypothese kan bezwaarlijk gesteld worden dat er in de bestreden beslissing zou moeten gemotiveerd worden over een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dat niet meer actueel is, daar de straf volledig is uitgezeten sedert eind oktober 2018.(…)”

3.3.2.7. Het standpunt van de verwerende partij kan niet worden gevolgd. Uit het afschrift van het ‘proces-verbaal van uitvoering van strafuitvoeringsmodaliteit (bijlage 42)’ van 13 februari 2018, dat ter terechtzitting door verzoeker wordt neergelegd, blijkt dat de definitieve invrijheidsstelling van verzoeker slechts op 13 februari 2020 in het vooruitzicht wordt gesteld.

In het bijzonder dient de aandacht te worden gevestigd op volgende voorwaarde die in het vonnis van de Strafvueroeringsrechtbank inzake de toekenning van de voorwaardelijke invrijheidstelling van 5 februari 2018 is opgenomen: *“4. Jaarlijks niet langer dan 21 dagen naar het buitenland gaan en de justitieassistent vooraf steeds inlichten van de datum van vertrek en terugkeer;”*. De Raad merkt op dat de naleving van deze voorwaarde in het kader van de voorwaardelijke invrijheidstelling door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing met onmiddellijke ingang onmogelijk wordt gemaakt.

3.3.2.8. Ter terechtzitting werd de raadsman van de verwerende partij geconfronteerd met de vraag of er naar aanleiding van onderhavige verwijderingsmaatregel contact werd opgenomen met het Parket te Antwerpen, dat het strafuitvoeringstraject bevoogd, hetgeen deze niet kon bevestigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat een medewerkster van het Parket te Antwerpen, die instaat voor de strafuitvoering, op 18 augustus 2017 informatie overmaakte aan de gemachtigde van de staatssecretaris en daarbij uitdrukkelijk vroeg om op de hoogte te worden gehouden *“van het verdere verloop bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*. Sedertdien kan op grond van het administratief dossier niet worden opgemaakt of er nog contacten zijn geweest tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de diensten van het Parket te Antwerpen. Nochtans hoopt de strafuitvoeringsrechtbank op 5 februari 2018 in zijn vonnis dat *“u snel uitsluitel krijgt over uw verblijfsrecht”*.

3.3.2.9. De raadsman van de verwerende partij geeft toe dat verzoeker niet werd gehoord naar aanleiding van de verwijderingsmaatregel en dat er geen afstemming gebeurde met de overheid die verantwoordelijk is voor de strafuitvoering waardoor de aangevoerde schending van het recht om gehoord te worden zoals bedoeld in artikel 41, tweede lid van het Handvest gegrond lijkt.

In een tweede onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van artikel 44ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in deze twee middelonderdelen het volgende:

“De beslissing stelt dat krachtens artikel 44ter van de vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Artikel 44ter bepaalt:

(…)

Er dient aan verzoeker een termijn van minimum een maand te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

In de beslissing is er geen enkel motief dat het zou gaan om een dringend geval, laat staan dat 'naar behoren' zou aangetoond zijn dat het om een dringend geval gaat.

Het gaat evident niet om een dringend geval.

Opzichthens verzoeker werd reeds op 6 juli 2017 een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen, ter kennis gebracht op 12 juli 2017.

Conform artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet kan dit gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Er is op 6 juli 2017 geen bevel gekoppeld aan de beslissing tot beëindiging van verblijf. Bijgevolg kan thans niet worden volgehouden dat er meer dan één jaar later, en zonder dat verzoeker enig gedrag heeft vertoond dat een dringend geval aantoont, het plots wel zou gaan om een dringend geval.

Het woord 'dringend geval' komt niet voor in de bestreden beslissing.

Door het niet respecteren van de minimumtermijn van één maand schendt de bestreden beslissing artikel 44ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 205 430 van 18 juni 2018 waar in het kader van een UDN-procedure, de schending van artikel 44 ter als ernstig middel werd aanvaard:

(...)"

3.3.2.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 44ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde."

3.2.2.11. In de bestreden beslissing wordt betreffende de "naar behoren aangetoonde dringende gevallen" uit artikel 44ter van de vreemdelingenwet enkel verwezen naar het gerechtelijk verleden van verzoeker. "Om die reden is het dringend en noodzakelijk dat u het grondgebied verlaat" en er wordt aan verzoeker "geen termijn toegekend (...) voor vrijwillig vertrek"

3.3.2.12. De Raad concludeert dat verzoeker, indien het hoorrecht zou zijn gerespecteerd, wel degelijk elementen had kunnen aanbrengen die een invloed zouden kunnen hebben op de modaliteiten waarmee onderhavige verwijderingsmaatregel gepaard ging.

Deze elementen lijken bij uitstek van belang in het kader van het toekennen van een termijn, die "niet korter (mag) zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing", zoals voorzien in het door verzoeker geschonden geachte artikel 44ter van de vreemdelingenwet, dat als één van de juridische grondslagen van de bestreden beslissing wordt vermeld. Het verloop van het strafuitvoeringstraject houdt immers een aantal contra-indicaties in betreffende de "naar behoren aangetoonde dringende gevallen" waarin voormelde termijn mag worden gereduceerd, waarmee bij het nemen van de beslissing geen rekening werd gehouden. De beslissing geeft blijk van een miskennis van het hoorrecht, minstens in het licht van de termijn voor vrijwillig vertrek zoals voorzien in artikel 44ter van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate *prima facie* ongegrond en bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overeenkomstig artikel 39/82 § 2 vreemdelingenwet kan de schorsing slechts bevolen worden indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Het moeilijk te herstellen nadeel kan in een relatief summiere uiteenzetting geschieden, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten (RvSt, 1 december 1992, nr. 41.247).

‘Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.’ (RvV arrest nr. 104 767 van 31 mei 2013).

In die zaak werd het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvaard met het argument dat 'ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, gezien het feit dat verzoekers gezinsleven met de Griekse onderdane die als EU burger in België verblijft, ernstig verstoord wordt door het inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar. Het nadeel dat er in bestaat dat de bestreden beslissing een onevenredige ingreep uitoefent in verzoekers gezinsleven is evident ernstig en moeilijk te herstellen.'

Wat betreft het nadeel volstaat het dat de bestreden beslissing voor verzoeker griefhoudende gevolgen kent, met andere woorden hem schaadt. De rechtspraak getuigt van een ruime interpretatie bij de beoordeling van het nadeel. Het bestaat meestal uit de aantasting van een rechtstoestand (een recht, een mogelijkheid enz...) doch de aantasting van de feitelijke toestand volstaat. Een materieel belang bij de nietigverklaring wordt aanvaard, doch ook een zuiver moreel belang bij een nietigverklaring van een beslissing die een moreel nadeel inhoudt voor verzoekers volstaat. (J. Baert, G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie, Ontvankelijkheid, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, pp. 204-205) Ook een moreel nadeel moet in aanmerking worden genomen (J. Baert, G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie, Ontvankelijkheid, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, pp. 198-199).

2.

Verzoeker verwijst naar ondermeer arrest RvV n° 168 654 van 30 mei 2016, die de vaste rechtspraak van de RvV op dit punt weergeeft:

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Gelet op de bespreking hoger waaruit blijkt dat verzoeker een ernstig middel gesteund op de grondrechten van de mens, met name artikel 8 EVRM aannemelijk heeft gemaakt, is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

3.

Het nadeel bestaat er in casu concreet in dat verzoekers recht op een familie- en gezinsleven geschonden zal worden. Indien hij zal teruggestuurd worden naar Marokko, zal hij zijn echtgenote met wie hij al ruim 12 jaar gehuwd is en de vijf kinderen die respectievelijk 11, 6, 2 jaar en 11 maanden (tweeling) oud zijn zeer lange tijd niet meer kunnen zien.

Het nadeel bestaat er in dat hij zijn kinderen niet meer daadwerkelijk kan bijstaan, helpen en opvoeden, en dit is des te meer een nadeel daar zijn echtgenote onder enorme stress staat door de vrees dat zij alleen voor de kinderen zal moeten instaan.

Er moet rekening worden gehouden met de lange periode dat verzoeker en echtgenote en kinderen samen zijn.

De beslissing heeft het nadeel dat verzoeker zich niet zal kunnen houden aan de voorwaarden die hem door de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen zijn opgelegd, met name de verplichting om in België te wonen en de verplichting om zich aan te bieden bij openbaar ministerie, strafuitvoeringsrechtbank en justitieassistent. De opvolging van zijn reïntegratietraject zal stopgezet worden.

Verzoeker verblijft reeds bijna 18 jaar in België; hij heeft hier zijn familie en is geïntegreerd. Het is een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel dat deze integratie minstens gedurende verscheidene maanden zou onderbroken worden door uitvoering van het bevel.

Verzoeker heeft ernstige middelen aangewend, waarin elementen op grond van artikel 8 EVRM en 41 Handvest te weerhouden zijn. Op zich volstaat het aanwenden van ernstige middelen om de vrees voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te gronden, wanneer over die middelen geen uitspraak is gedaan vooraleer het bevel wordt uitgevoerd. (zie geciteerd arrest RvV). De ernstige schending van rechten is op zich een voldoende moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dit is de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie oa Raad van State nr. 87.119, 9 mei 2000, A.P.M. 2000, 103). Dit is in casu onmiskenbaar het geval, zoals blijkt uit de ontwikkelde middelen.”

3.4.2.2. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het volgende:

“Artikel 32 van het PR RvV schrijft voor dat het enig verzoekschrift bedoeld in artikel 39/82 §3 van de wet van 15 december 1980 bevat:

1° de vermeldingen die met toepassing van artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 vevat moeten zijn in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

2° een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In zijn arrest nummer 4 van 8 juni 2007, herinnerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak 10.252/11de kamer aan de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij artikel 39/2 § 2 van de vreemdelingenwet werd ingevoerd, waaruit blijkt dat deze annulatie- en schorsingsbevoegdheid dezelfde inhoud en draagwijdte hebben als die van de Raad van State, “zodat het volstaat daar naar te verwijzen” (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr.2479/001, 18; in dezelfde zin wat de vordering tot schorsing betreft, lbd. 137)

Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete beschouwingen, merkt verweerder op dat het nadeel dat de verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan eigen toedoen te wijten mag zijn. De verzoekende partij mag inderdaad door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt verzeild te zijn geraakt^{4/23} door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 114.306, 8 januari 2003)” (zie ook RvV nr. 170.124 dd. 20.06.2016)

Zie ook:

“Het nadeel dat de verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen mag niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan eigen toedoen te wijten zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 114.306, 8 januari 2003).

Terwijl evident geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij het uitsluitend aan haar eigen gedragingen te wijten heeft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteindelijk heeft besloten tot de beëindiging van verblijf en dat er thans wordt beslist tot gedwongen verwijdering.

Dienaangaande wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing terecht overwogen dat de verzoekende partij reeds driemaal werd veroordeeld wegens druggerelateerde zwaarwichtige feiten, waarbij de verzoekende partij zelfs als leidinggevend figuur een handel in cocaïne had opgezet.

In dit kader wordt allerm minst kennelijk onredelijk overwogen dat de verzoekende administratieve rechtshandeling te verkrijgen mag niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan eigen toedoen te wijten zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 114.306, 8 januari 2003).

Terwijl evident geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij het uitsluitend aan haar eigen gedragingen te wijten heeft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteindelijk heeft besloten tot de beëindiging van verblijf en dat er thans wordt beslist tot gedwongen verwijdering.

Dienaangaande wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing terecht overwogen dat de verzoekende partij reeds driemaal werd veroordeeld wegens druggerelateerde zwaarwichtige feiten, waarbij de verzoekende partij zelfs als leidinggevend figuur een handel in cocaïne had opgezet.

In dit kader wordt allerm minst kennelijk onredelijk overwogen dat de verzoekende partij geen enkele lering heeft getrokken uit de strafrechtelijke veroordelingen, nu zij zich telkens opnieuw schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, waaruit duidelijk blijkt dat de ernst van de daden niet worden ingezien door de verzoekende partij.

Om die redenen is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aangetoond en is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk.

3.4.2.2. Verzoeker meent dat er sprake is van een zogeheten evident nadeel, zoals hierboven omschreven, onder andere omdat hij de schending had aangevoerd van artikel 41 van het Handvest.

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat het hoorrecht *in casu* niet werd gerespecteerd, zodat het middel dat gestoeld is op de schending van artikel 41, tweede lid van het Handvest gegrond is en bijgevolg als ernstig dient te worden aangemerkt.

3.4.2.4. De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij *“het uitsluitend aan haar eigen gedragingen te wijten heeft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteindelijk heeft besloten tot de beëindiging van verblijf en dat er thans wordt beslist tot gedwongen verwijdering”*, maar zij slaagt er niet in te weerleggen dat er een bijkomend moeilijk te herstellen nadeel zal ontstaan omdat betrokkene niet deugdelijk werd gehoord betreffende het verloop van zijn strafuitvoeringstraject.

3.4.2.5. Het bestaan van een evident nadeel lijkt afdoende te zijn bewezen.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod en terugleiding tot de grens en vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN